VICTORIA DIN MECIUL CU ELVEȚIA, UN SUCCES CARE TREBUIE CONSOLIDAT!

MINUTUL 74 : **Kallo** execută u

Varietatea de păreri ale redactorilor noștri, după meciul cu Elveția, ne-a determinat să renunțăm de această dată la obișnuitul nostru comentariu asupra partidei și să recurgem la o altă formă de prezentare, aceea de a consemna discuția purtată asupra întîlnirii de sîmbătă trecută, în unul dintre birourile redacției, între trei membri ai colectivului nostru redacțional : *RADU URZICEANU, PETRE GAȚU* și *EFTIMIE IONESCU.*

R. U.: Eu cred că, în linii generale, putem fi mulțumiți de rezultatul și de comportarea echipei României. De rezultat pentru că el ne menține încă în lupta pentru calificare — deocamdată, fiecare echipă care a jucat a cucerit cîte două puncte pe teren propriu — iar de comportare pentru că repriza secundă ne-a arătat o echipă a României cum, din păcate, de puține ori în ultima vreme am avut ocazia să vedem. Mă refer la ritmul de joc, la pregătirea fizică, la construcția fazelor de atac.

E. I.: Sigur că numai o victorie în fața „unsprezecelui" lui Ballabio mai putea să mențină interesul iubitorilor fotbalului de la noi asupra viitorului sezon al reprezentativei și să dea cît de cît încredere pentru continuarea asaltului ei spre un loc între cele 16 finaliste de la Ciudad de Mexico. Eu consider că, de data aceasta, perspectivele — judecate în intimitatea grupei noastre — sînt mai mari ca altă dată și aceasta pentru că am văzut echipa Portugaliei, evident, favorita grupei, la Lisabona. După opinia mea, la 15 decembrie fiecare echipă a grupei va avea cîte o înfrîngere, pentru că, dacă garnitura lui Otto Gloria se va comporta ca în meciul cu România, Grecia va învinge Portugalia la Atena și astfel cele patru se vor găsi la egalitate de puncte.

P. G.: Desigur că rezultatul, în condițiile unei competiții care se dispută pe puncte și clasament, nu poate decît să ne satisfacă, cu atît mai mult cu cît echipa a justificat victoria cu 2—0 și printr-un joc valoros, chiar dacă acest argument l-a adus numai în repriza a doua. Ceea ce a spus colegul meu E. I. îmi amintește de un calcul nu chiar statistic, pe care l-a făcut unul dintre comentatorii elvețieni, pornind de la acest „avantaj al terenului" care-și spune cuvîntul în competițiile oficiale. După acest comentator, nu numai la sfîrșitul acestui sezon ci chiar la încheierea jocurilor din grupă este posibil ca toate cele patru echipe să termine cu același număr de puncte : 6, adică atît cît reprezintă meciurile disputate acasă. Socotesc că ceea ce va decide soarta primului loc vor fi, ca de obicei, punctele smulse în deplasare. Și în privința noastră, trecutul nu ne promite prea mult.

R. U.: Personal consider că primul loc și deci calificarea se va obține cu minimum opt puncte.

P. G.: Dar cum, de regulă, punctele nu sînt altceva decît rezultanta comportării în teren, trebuie să considerăm meciul cu Elveția din acest principal punct de vedere. Cum spuneam, echipa noastră mi-a părut mai aproape de randamentul de care sînt capabili jucătorii noștri, numai în repriza secundă. Și de data aceasta, proverbiala noastră inhibare cu care echipa abordează meciurile cu miză a fost prezentă în prima repriză, cînd, în ciuda unei adevărate risipe de energie a realizat foarte puțin sub raportul organizării jocului, al clarității și orientării acțiunilor. Știam că jucătorii au fost îndrumați, dat fiind sistemul defensiv al elvețienilor, să dea preferință pătrunderilor pe extremă. Așa s-a și exersat la antrenamente. Dar echipa nu a acționat în acest mod decît în repriza a doua.

E. I.: Dar mie mi s-a părut că și Lucescu și Martinovici au preferat intrarea pe centru, cînd au avut mingea, aglomerînd astfel spațiul și așa destul de înțesat de coechipieri și adversari.

R. U.: Opinia mea este oarecum diferită, în sensul că, de această dată, nu mi s-a părut evidentă o stare de emotivitate, „tradițională" pentru jocurile cu miză, și că nereușitele echipei în prima repriză, trebuie căutate în primul rînd nu în resorturile psihice, ci în incapacitatea propriu-zisă de joc. Concret, tocmai cînd trebuia să jucăm pe extreme, noi am prezentat o echipă cu un extrem dreapta necorespunzător și un extrem stînga nerefăcut. În plus, eu socotesc nesatisfăcător atît randamentul lui Dumitrache cît și al lui Domide care, ca vîrfuri de atac, n-au tras nici un șut pe poartă în prima repriză, într-un joc în care dominam teritorial net!

P. G.: Sînt de acord că extremele nu au corespuns și că se puteau găsi alte soluții. Dar, o idee de joc nu este sarcina numai a unuia sau a doi jucători și tocmai a celor pe partea cărora trebuia să se desfășoare jocul, ci a tuturor fotbaliștilor și în primul rînd al mijlocașilor și vîrfurilor de atac. Or, din acest punct de vedere, în prima repriză, majoritatea paselor

ASPECTE ALE ÎNTÎLNIRII ÎN DISCUȚIA REDACTORILOR NOȘTRI

au mers mai mult pe centru. Igorîndu-se gabaritul și detenta apărătorilor elvețieni, mingea a fost trimisă pe sus și în condiții în care partenerul trebuia să lupte cu adversarul.

E. I.: Reține ca un punct de vedere propriu, observația că mijlocașii au pasat prea repede, dornici de o rapidă concretizare și acest lucru a anulat multe dintre posibilitățile noastre de finalizare prin vîrfurile de atac, dar, în același timp, subliniez că jucătorii din înaintare care au avut pozițiile cele mai convenabile pentru a pasa sau întreprinde acțiuni personale au fost, totuși, extremele, total neproductive în prima repriză. Iar faptul că golurile noastre au fost rezultatul unor centrări precise, demonstrează că duetul de centri atacanți a fost capabil să depășească în lupta aeriană, masiva apărare elvețiană. Am jucat, în realitate, fără extreme.

R. U.: Rezultă oare că singurele puncte vulnerabile ale selecției au fost extremele? Am prezentat, în rest, ceea ce aveam mai bun la momentul respectiv?

E. I.: Socotesc că da. Extremele aduse în teren — Martinovici și, apoi Kallo, înlocuitorul lui Lucescu, reaccidentat — au reprezentat, e drept, soluții de ultim moment dar chiar și sub presiunea orelor, se puteau găsi soluții mai fericite. Atît Martinovici cît și Kallo au jucat foarte puțin în acest campionat. Craioveanul a reapărut în formația sa, după o întrerupere de patru etape și nu a reușit să se ridice peste o comportare mediocră, obținînd notele 7 (înlocuit în minutul 75) apoi 5 — 6 — 7 — 8. Iar Kallo a jucat bine un singur meci, cel cu U.T.A., nefiind de altfel prezent în actualul campionat decît două meciuri și jumătate.

R. U.: Mă gîndesc că pe dreapta era mai indicat Năsturescu, mai ales că fusese inițial în lot, iar ca extrem stînga l-aș fi văzut mai curînd pe inimosul Codreanu, într-un meci care se anunța de mare luptă.

P. G.: Nu încape discuție că punctele nevralgice au fost extremele a căror comportare, poate previzibilă, a diminuat randamentul compartimentului ofensiv, tocmai pe posturile pe unde se conta pentru răsturnarea sistemului defensiv elvețian. Cred că, admițînd faptul că antrenorii n-ar fi putut rezolva altfel problema extremelor, se putea ajunge — în limitele lotului — la o soluție ad-hoc după mine mai bună : Lucescu pe dreapta și Kallo pe stînga, în formația de începere. În această formulă și Lucescu s-ar fi simțit mai în largul său, cunoscut fiind faptul că e în dificultate cînd trebuie să joace cu piciorul stîng.

R. U.: Destul despre cei... absenți. Să vedem ce putem spune despre ceilalți jucători, privind însă lucrurile și în perspectivă. Am să încep chiar eu ; cu portarul. Ultimele două jocuri, cu Anglia și Elveția, nu m-au convins — în ciuda faptului că n-a primit niciun gol — că *Gornea* reprezintă o soluție viabilă. Partea bună este, pe de o parte, că el a făcut totuși față, iar pe de alta, că nu este un post la care să ne aflăm în criză de titulari. În schimb, reține titularizarea fermă a lui *Sătmăreanu*, care a făcut un joc cu atît mai aprecibil cu cît în ultimele trei-pat etape jucase la club fundaș centr De asemenea, am avut o satisfație, dacă vreți personală, pent jocul bun al lui *Boc*, care a p luat cu mînă bună ștafeta de Barbu, moment ilustrat de coper numărului nostru trecut, ca și lui *Dinu*, pe care l-am admirat dată în plus pentru enorma lui tivitate în teren. *Mocanu*, ezitant prima repriză, și-a revenit în doua .Cred, de altfel, că un jucător pe acest post nici nu put concura, față de ultimele compo tări ale petrolistului.

P. G.: Situație identică, în post rile de mijlocaș. Ghiar dacă acest meci, *Ghergheli* — poate lipsit de partenerul său obișnu Pircălab, dar sigur din cauza supr solicitării din acest sezon — a f cut un joc mai șters. Rămîne în un om de bază, cu mare capac tate de luptă și de acoperire terenului, cu apariții surprinzătoa — pentru adversar — în fața po ții. În mod deosebit însă, dint toți „tricolorii" m-a impresion acest *Radu Nunweiller VI*, pe ca îl urmăresc încă din timpul cîn juca la pitici. În acest interval timp, a parcurs sigur treptele co sacrării și ale maturității. Este c pabil să tragă o echipă întrea după el.

E. I.: Din atac au mai răm pentru radiografia noastră, do *Domide*, *Dumitrache* și *Dembro*

MINUTUL 59 : în urma unei lovituri de colț, expediată de **Martinovici**, **Dumitrache** reia fulgerător cu capul, deschizînd scorul

Foto : **D. LĂZĂRESCU**

OPINII DUPĂ 2-0

MARCAJUL STRICT, ABSOLUT NECESAR

Lazăr SFERA

„Partida a arătat — din plin — și calitățile, dar și defectele fotbaliștilor noștri. Bine cîntărite — și unele și altele — s-ar putea ca în viitor să reușim să construim o echipă bună, pentru că — ultimele meciuri au probat — elemente talentate există. Cine se gîndea la acest Domide ? Dar să revin la ideea cu care am început. Cred că ar trebui pedalat pe ușurința, pe îndemînarea jucătorilor noștri, o calitate care, bine șlefuită, ar putea constitui mai mult decît premisele unor viitoare reușite.

În rîndul carențelor — și vreau să accentuez pe ele — calitățile fizice. Adică și în meciul cu Anglia și în cel cu Elveția, adversarii noștri ne-au întrecut net, zic eu, în această direcție.

Priviți-l pe Dumitrache : statura și conformația unui balerin, dacă vreți. El constituie însă o excepție : pe cît este de firav, pe atît e de bătăios. L-am văzut și în meciul cu Anglia, și acum. De fiecare dată s-a „bătut" de la egal cu apărările masive pe care le-a avut în față. Cum am spus, el e o excepție. Ar trebui însă încadrat de jucători robuști. Deci, elemente cu forță fizică mai bună pentru atac, ar fi o idee pentru viitor.

Apoi, există această teamă de rezultat pe care și eu am simțit-o. Te paralizează. Acum, parcă e și mai mare datorită unor rezultate slabe care s-au succedat în ultimii ani. În acest meci, jucătorii noștri au intrat pe teren dominați de gîndul de a se răzbuna pe acel 1—7 de la Zürich și s-au năpustit spre poarta lui Grob. Din această cauză, după părerea mea, jocul de slabă calitate și imposibilitatea de a marca în prima repriză.

O altă chestiune de viitor este orientarea tactică a echipei. Mai ales în apărare. I-ați văzut pe elvețieni ce marcaj strict aplicau ? La un moment dat, Martinovici ajunsese pe stînga, iar Lucescu pe dreapta ; ei bine, cei care-i aveau în grijă, nr. 4 și nr. 2, se schimbaseră și ei de pe o parte pe alta. Noi facem un fel de zonă cu acoperire, cam cum jucam și eu acum 30 de ani. Ne este, oare, rușine să-i „luăm" pe adversari „om la om" ? De ce alte echipe procedează astfel, iar noi nu ?".

NIMIC DESPRE JOC

Walter HOTTIGER

reporter la televiziunea elvețiană, prezintă impresii numai din afara jocului :

„M-a surprins atmosfera de pregătire a meciului, observată de mine cu multe ore înaintea începerii lui. La hotelul „Nord", unde am locuit, erau instalate televizoare în holurile de la etaje și, bineînțeles, în holul cel mare. Unul dintre simpaticii liftieri, cu care comentam de la sosire partid și-a fixat, la ora amiezii, pronosticu 2—0 pentru România. Eu speram î tr-un meci egal. Dar am pierdut mi-am recunoscut sportiv, înfrînger în fața tinerei mele gazde.

Citeva scene de la cabine... Îl înti neam acum pe selecționerul Ange Niculescu, după o victorie. Ne cuno cusem la Lisabona, după un 0—3. A tunci m-a surprins calmul și echil brul său. Decepția nu-l învinsese. A cum aveam să constat că nici victor nu-l dezechilibra. Rămînea la fel c ponderat și de liniștit. Cred că-i o fi tipică de selecționer imperturbabil.

În sfîrșit, impresia cea mai pu ternică mi-au lăsat-o spectatorii r mâni. Și anume, la ieșirea de la ca bine. La noi, învinșilor li se rezerv în asemenea momente, cadouri nu to mai plăcute : ironii, fluierături, hu duieli. Ei bine, românii ne-au dat lecție. Echipa noastră a fost primit la ieșire, într-o tăcere simbolizînd re pectarea înfrîngerii...".

ERORI DE SELECȚIONARE

Ion MOTROC

„Reprezentativa noastră a încheiat sezonul internațional, onorabil, aș spune eu. Meciul valoros cu campioana lumii și acest 2—0 cu Elveția au demonstrat că avem motive să sperăm în mai bine. Ambiția, dăruirea în teren a jucătorilor, sînt de apreciat.

N-am face însă un bun serviciu fotbalului dacă, bucurîndu-ne de aceste rezultate și evoluții, mai ales, am trece cu vederea peste unele aspecte critice care persistă în politica echipei naționale. De pildă, noi nu știm ca sînt adevăratele criterii de selecți forma sportivă sau valoarea ? Afir aceasta deoarece au fost atîtea c zuri eronate de selecționare încît, drept cuvînt, îți pui întrebarea da o asemenea practică poate stimula a jucători în efortul pentru ocupar unui loc în reprezentativă ? Nu m departe decît la meciul cu Elveți s-a recurs la serviciile a doi jucăto total necorespunzători — Kallo Martinovici — care au jucat foar puțin și slab la echipele lor de clu Năsturescu, Schiopu, Codreanu, Pa